

Beste mensen,

Vorige week schreef ik over: vrijheid, gelijkheid en broederschap. Er is een ideaal van eenheid en verbondenheid van alle mensen, een samenleving. Wij mensen lijken op elkaar, maar we zijn niet helemaal hetzelfde. Zelfs tweelingen niet. Onze vingerafdrukken zijn verschillend. Het verschil tussen man en vrouw is er al sinds het paradijs. We zijn niet allemaal even slim, wie voor een dubbeltje geboren is, lijkt maar nooit een kwartje te worden, niet iedereen heeft gelijke kansen in het leven. Het leven lijkt soms een concurrentieslag waarbij de sterksten winnen, niets gelijkheid. Sinds de torenbouw van Babel spreken we verschillende talen. Toch wordt vermeld dat de mens naar het beeld en gelijkenis van God is geschapen, en als afstammelingen van het eerste ouderpaar zijn we uiteindelijk nog familie van elkaar.

Dat mensen onderling verschillen leidt er soms toe dat ze niet gelijk worden behandeld, maar als tweederangs burgers. Verschil in huidskleur betekende wel dat de één meer mocht dan de ander, rassendiscriminatie. Er zijn toen bewegingen ontstaan die gelijke behandeling nastreefden hoe je ook getint bent, de burgerrechtenbeweging van Marten Luther King. Voor de emancipatie van vrouwen streed Aletta Jacobs, dat ze mochten stemmen, studeren en gelijk loon kregen bij het zelfde soort werk. In de Nederlandse grondwet wordt de gelijkheid voor de wet van alle burgers als eerste artikel genoemd. Er zijn tijden geweest dat men extra voorrechten had als men van adel was, het gewone volk had weinig te vertellen. Men mocht alleen maar trouwen met iemand die van dezelfde stand was. De miljonair en de krantenjongen vallen nu bij overtredingen onder dezelfde regels.

Men heeft er wel vaker naar gestreefd meer gelijkheid onder de mensen te brengen, zoals onder het socialisme communisme. In communes, de kloosters (gelijke monniken gelijke kappen), in het tegenwoordige Israël in de kibboets, waar alles zoveel mogelijk gemeenschappelijk is, en waar geen bazen en knechten zijn. Ook in de eerste gemeenten zocht men naar gelijkheid (Handelingen 2: 44-47; 4: 32-35). Op scholen in Engeland dragen de kinderen een uniform, zo lijken ze op elkaar, maar ik denk niet dat ze allemaal dezelfde cijfers krijgen, ze presteren verschillend. Als men sterk de nadruk legt op de gelijkheid heeft men soms moeite met wat anders is, wat afwijkt.

Je kunt ook zeggen dat het een zegen is dat we niet allemaal hetzelfde zijn. Bij verschil in capaciteiten kan men elkaar aanvullen. Dan hoeven we niet alles te kunnen, je kunt je meer specialiseren waar je goed in bent. Dat is al zo in de sport, in een voetbalteam is een taakverdeling, b.v. aanvallers en verdedigers, samen strijden ze voor de overwinning. Samen kom je tot betere prestaties door gebruik te maken van de verschillen. Toch is het zo dat de ene taak meer wordt gewaardeerd dan de andere, een dokter krijgt meer salaris dan een verpleegster.

Ik denk dat het in de Bijbel niet gaat over gelijkheid ten koste van alles, maar over de waarde van een mensenleven. Voor Jezus is ieder afzonderlijk kostbaar. Als we kopieën van elkaar zijn, kan er best iemand gemist worden. De herder die 100 schapen had, wilde toch dat ene dat zoek geraakt was niet missen. Hoe verschillend we ook zijn, toch hebben we met elkaar samen te leven. We hebben bij onze geboorte een naam gekregen en geen nummer, we zijn individuen, een persoonlijkheid met eigen kwaliteiten. De kinderen van vader Jacob waren allemaal verschillend en gingen niet altijd soepel met elkaar om. Ze kregen ieder een eigen karakteristieke zegen mee, toch zouden ze samen één volk vormen: Israël. De eerste discipelen verschilden nogal van elkaar, toch kregen ze met elkaar de opdracht het evangelie te verspreiden. Paulus sprak over de gemeente als van de verschillende delen van het lichaam, die met elkaar samenwerken. (1Corinthe 12). De gemeente waar men de verschillen leert waarderen.

Een goede Sabbat gewenst,
Roel Dijk